

Bu, tam tamına dört bin üç yüz yirmi dakika önce başlamış bir maceradır ve ben tam tamına dört bin üç yüz yirmi dakikadır uyumadığım ve yemek yemediğim zamanlarda bu kitaba bakıyorum. Bakıyorum, diyorum çünkü okuyamıyorum. Hâlâ kitabın birinci sayfasındayım. İnanabiliyor musunuz?

Okula gitmeye başlayalı tam tamına bin doksan beş gün olmasına rağmen okuyamıyorum.

Neden mi? İçimden bunu bağırarak söylemek gelse de sakince söyleyeceğim: “Çünkü bu kitabı yazan kişi harflerle değil, rakamlarla yazmış.” İnanamıyorsanız bir daha söyleyebilirim: “Bu kitabı yazan kişi harflerle değil, rakamlarla yazmış.”

Bilmediğim bir dilde olsa sözlüğe bakıp çözmeye, en azından bir kelimesini bile olsa anlamaya çalışabilirdim ama bu dili çözmek neredeyse imkânsız. İşte ben, tam tamına dört bin üç yüz yirmi dakikadır bunu düşünüyorum. Yo yo, hayır, size anlatmaya başlayalı on dakika oldu; yani tam tamına dört bin üç yüz otuz dakika.

4320 dakika kaç saattir?

4320 dakika kaç gündür?

1 saat 60 dakika

1 gün 24 saat.

↓ O zaman

$$\begin{array}{r|l} 4320 & 60 \\ -42 & 72 \\ \hline 120 & \\ -120 & \\ \hline 000 & \end{array}$$

* 72 saat kaç gündür?

$$\begin{array}{r|l} 72 & 24 \\ -72 & 3 \text{ gün} \\ \hline 00 & \end{array}$$

1095 gün kaç yıldır?

1 yıl 365 gündür.

O zaman

$$\hookrightarrow \begin{array}{r|l} 1095 & 365 \\ & 3 \text{ yıldır.} \end{array}$$

Peki 3 yıl kaç aydır?

1 yıl 12 aydır.

O zaman

$$\begin{array}{r} 12 \\ \times 3 \\ \hline 36 \text{ Ay} \end{array}$$

DÖRT BİN ÜÇ YÜZ OTUZ DAKİKA ÖNCE

Eğer tatilinizin ilk günü yağmur yağarsa; bir de üzerine bir gece önce televizyonda, önümüzdeki günlerin son yılların en yağışlı günleri olacak, fırtına geliyor, diye bir haber dinlerseniz. Hatta inanamayıp bunu internette ufak bir araştırmayla teyit ederseniz, annenizden sokağa çıkmak için izin istemeye kalkışmazsınız. Bu durum, sizi ev içi araştırmalara yöneltebilir. Ben de öyle yaptım. Bu arada, bizimki gibi büyük bir evde yaşıyorsanız aklınıza ev içi araştırma karıştırma işleri hemen gelir. Bir de dedeniz sizinle yaşıyorsa macera arkadaşınız hazır demektir. Sabah ilk iş, dedemin yanına gittim. Demir dedem genelde evimizin

bahçesindeki garajda tospasıyla yani kendisiyle yaşıt olan arabasıyla takılır. Tamir eder, yine eder, sonra yine tamir eder. Kalan zamanını ise, tavan arasında eski resimlerle hatıra mektuplarıyla geçirir ve hep bir şeyler anlatır. “Bir zamanlar”, “O vakitler”, “Biz eskiden”, “Benim gençliğimde” en çok kullandığı kelimeler arasındadır. Uzatmayayım, tam tamına dört bin üç yüz kırk dakika önce (On dakika fazla söyledim biliyorum çünkü anlatırken de zaman geçiyor demiştim.) dedemin yanına tavan arasına gittim. (Dışarda yağmur yağdığı için bugün garajına inmedi.) Demir dedem, tavan arasındaki eski kütüphanenin en altındaki kapaklı raftan, kütüphaneden de eski görünen tahta bir sandık çıkarıyordu, beni görünce gülümsedi, taburesine oturdu ve elindeki küçük tahta sandığı dizlerinin üzerine koyarak “Gel bakalım evlat,” dedi. Bu defa, “Bir zamanlar”, “O vakitler”, “Biz eskiden”, “Benim gençliğimde” diyerek konuşmaya başlamamıştı. Bunu söylerken içini çekmişti ve öylesine derin, bilge ve gizemli

görünmüştü ki pür dikkat dedemin konuşmasını dinledim.

“Eğer bu sandığı açabilir ve içindeki sırrı çözebilirsen sandık senindir.”

Nefesim kesilmişti, Dedemi hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Dedem, tavan arasında beni sandıkla bırakıp başka bir şey söylemeden gitti.

Uzun süre sandığa dokunmaya bile cesaret edemedim. Annemin yemek hazır, diye seslenişini duydum. Bizim evde öğlen yemeği tam on ikide yenir, o yüzden saatin kaç olduğunu biliyordum.

“Geliyorum anne!” diye tavan arasından seslenip sandığı kapattığım gibi merdivenlerden aşağı indim.

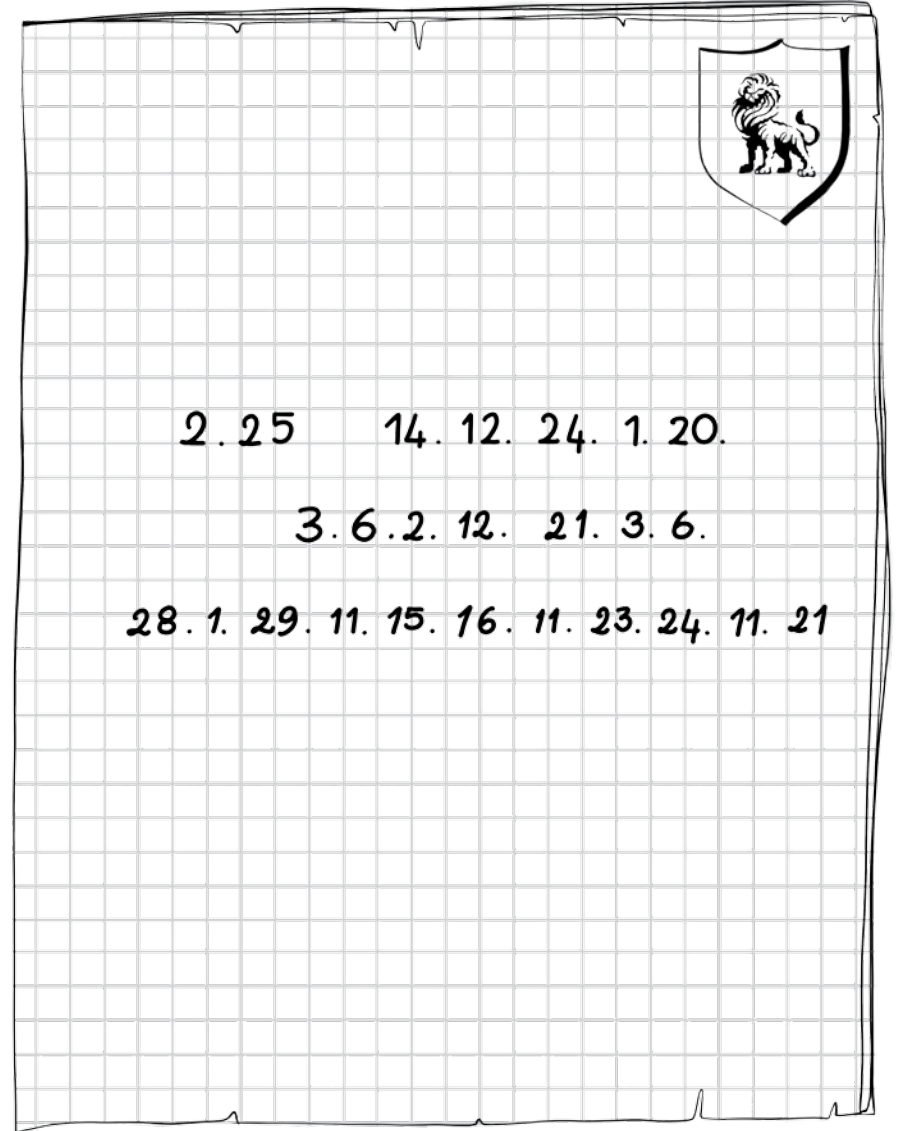
İşte, maceram böyle başladı. Mutfağa girdiğimde annem yemekleri masaya koyuyordu, dedem çoktan masadaki yerini almıştı. Gülümseyerek bana baktı. Ben de masadaki yerimi aldım.

Sandığı kucağıma koyduğumda annem göz ucuyla sandığımı görmüş olacak ki, “Ooo demek sıra Mercan’a geldi,” dedi. Mercan, yani ben,

“Ne demekti bu şimdi?” Annemin sandıktan

haberi var yani. “Hey ne oluyor, ben nasıl bir maceraya düştüm. Burası neresi? Herkesin bildiği ve benim bilmediğim şey nedir?” diyerek tam isyan çıkaracaktım ki birden gülmeye başladılar. İsyanı midemde bastırdım ve “Bir tahta kutuyu açamayacağımı düşünüyorsanız henüz beni tanıyamamışsınız,” dedim. Annem başını sağa sola, hayır anlamında sallayıp bir yandan gülmeye devam ederek, “Babamın sandığını açan oldu da içindeki sırrı çözen...” sözlerini bitirmeden “İçindeki sırrı çözen ben olacağım,” dedim. Dedim demesine ama o saat bu saat oldu sandığı çok kolay açsam da tam tamına dört bin dört yüz dakikadır içindeki sırrı çözmeye başlayamadım bile. Sandığın kilidini çarçabuk açmama şaşırınlar varsa sizin de saniyeler içinde çözebileceğinize bahse girebilirim. Tek bir şey söyleyeceğim ve hepimiz hemen çözeceksiniz. “Sizce bütün büyüklerin şifresi nedir? Tabii ki, bir, iki, üç ve dört...” Sandığın içinden el yazması bir kitap çıktı. Kitabın dedemden yaşlı olduğuna eminim.

Yeterince güzel tarif edebiliyor muyum emin değilim ama kitabın kapakları neredeyse tahta gibi kalın bir kartondan ya da belki ince bir tahtadır, işte onun gibi bir şey. Üzerinde kabartma bir ejderha arması var. Yazıları sanki elle yazılmış gibi ve ilk sayfasını açtığınızda karşınıza bu rakamlar çıkıyor.

Neyse burasını hallederim devamına bakayım diye düşünüp sayfaları çevirirseniz hayatınızın şokunu yaşayabilirsiniz, çünkü sayfalar dolusu rakamla karşılaşıyorsunuz. Anlayacağınız durum bu. Günlerdir bu rakamlara bakıyorum. Ve aklımda onlarca soru var. Bu kitap dedemin eline nasıl geçti. O da bunu bulduğunda çocuk muydu? Ona bu kitabı kim verdi. Dedem bu kitabı okuyabiliyor mu? Annemin kitaptan haberi var. Acaba o da çözmeye çalıştı mı? Henüz kimse çözemedi demişti başka kimler bu kitabı çözmeye çalıştı? Gerçekten kimse çözemedi mi? Kimse çözemediyse annem neden bunu söylerken gülüyordu? Sorular, sorular... Of! Bu rakamlar ne anlama geliyor? Çıldırırmama az kaldı. Şimdi neden tam tamına...

"Mercaaaan! Yemek hazır, haydi in aşağı!"

Duydunuz annemin sesini. Bizim evde öğlen yemekleri hep aynı saatte yenir.

"Geliyorum anneeee!"

Şimdi neden günlerdir bu el yazması kitapla boğuştuğumu anlamışsınızdır.